

[Lembourn.]

grupper, og Grækenland ville drive i retning af kommunisme. Alt tyder på, at dette intet har på sig. Der var ikke noget samarbejde mellem Centrumunionen og kommunistiske grupper, der var intet i partiets valgoplæg, som tydede herpå, og der er intet som helst i den femårsplan, partiet fremlagde før valget, som kan kaldes andet end et socialt og liberalt program.

Hvis man er tilhænger af, at NATO skal opretholdes — og det er mit parti en tilhænger af — kan det heller ikke på nogen måde afholde os fra at arbejde med alle de midler, vi har, for at genskabe demokratiet i Grækenland. Netop dette, at man ønsker NATO opretholdt, må betyde, at man gør, hvad man kan i denne sag. NATO har det mål at forsvare demokratierne, og det må derfor være en alvorlig politisk belastning for alliancen, hvis et af medlemslandene, som før har været et demokrati, nu bliver til et diktatur.

Spørgsmålet er da: hvad kan vi så gøre? Ja, man kan dels yde en humanitær indsats, og det er blevet gjort, man kan hjælpe dem, der forfølges af systemet, af juntaen, man kan hjælpe fanger, og man kan i lykkelige tilfælde måske endda få enkelte frigivet, og dels kan man udøve en politisk pression igennem de internationale institutioner, hvor man er medlem, og hvor også Grækenland er medlem.

Det er mit bestemte indtryk, at både den forrige regering og denne regering har gjort, hvad de kunne for at arbejde for denne sag. Ligesom andre medlemmer af folketinget er også jeg medlem af Grækenlandskomiteen og kan som sådan kun være tilfreds med, at statsministeren under besøget i Amerika lagde så megen vægt på at fremstille Danmarks syn på Grækenlandsproblemet, og jeg kan kun være tilfreds med, at udenrigsministeren adskillige gange har rejst denne sag. Vi er alle enige om, at dette pres, som vi kan udøve, skal fortsættes.

Jeg er også enig med forslagsstillerne om, at en standsnings af våbenleverancerne til Grækenland kunne have væsentlig politisk betydning. Spørgsmålet er alene proceduremæssigt. Hvis man formulerer det sådan, som det er formuleret dels i forslaget til folketingsbeslutning, dels i den dagsorden, vi nu har hørt, som ganske vist har den æn-

dring, at der står „foreslå“ — hvilket jeg nu ikke tror er nogen afgørende ændring — så kan man risikere at opnå det modsatte af det, man har til hensigt. Hvis man opfatter dagsordenen sådan, som folketingsbeslutningen er blevet formuleret, altså hvis man ønsker, at der direkte skal stilles et forslag, så vil man få et nederlag. Der skal enstemmig vedtagelse i NATO-rådet til, for at et forslag kan gennemføres, og det siger sig selv, at Grækenland ikke ville stemme for det.

Man risikerer altså at opnå en negativ virkning og dermed i virkeligheden at forringe de andre muligheder, vi har for at arbejde, bl. a. for at få standset våbenleverancerne. Man kunne så sige: ja men dette nederlag kunne have sin moralske betydning. Dertil mener jeg man må svare, at moralsk har vi jo gang på gang gjort det ganske klart, hvad vi mener om juntaen. Jeg tror for så vidt ikke, at det, at vi kommer ud i en situation, hvor man ikke kan fremsætte sine synspunkter i NATO, eller hvor man måske direkte vil blive nedstemt, vil ændre noget i bedømmelsen af, hvorledes vi ser på juntaen.

Jeg tror derfor, at man vil opnå et bedre resultat, hvis folketinget i dag opfordrer regeringen og udenrigsministeren til at opretholde den politiske pression, som man hidtil har udøvet, og giver et grundlag for, at man kan fremføre sine synspunkter allerede under det førstkommende NATO-møde. Jeg vil derfor gerne på regeringspartiernes vegne fremsætte et forslag om motive-ret dagsorden, der lyder således:

„Folketinget henstiller til regeringen, at den fortsat direkte over for de NATO-lande, der leverer militærudstyr til Grækenland, og i NATO virker for, at disse leverancer bringes til ophør, indtil demokratiske tilstande er genindført i Grækenland, og går dermed over til næste sag på dagsordenen.“

Det er min opfattelse, at denne formulering er bredere, idet den jo også nævner, at man direkte kan forhandle med de enkelte NATO-lande hver for sig. Jeg mener, at den er mere realistisk, og at den ligger helt på linje med det, man hidtil har gjort, uden at udsætte os for en risiko for nederlag.

Der har hidtil imellem alle folketingets